

Τα γεγονότα, με την εισβολή στο Καπιτώλιο των ΗΠΑ ενός εσμού ακροδεξιών και φασιστικών ομάδων υπό την «υψηλή» καθοδήγηση και εποπτεία του ίδιου του απερχόμενου προέδρου Τραμπ, αποτελούν ιστορικό ορόσημο στη μέχρι πρότινος «πρώτη» ηγέτιδα καπιταλιστική χώρα του πλανήτη. Με τον τρόπο τους αποτυπώνουν και συμπυκνώνουν τη βαθιά κοινωνική κρίση και τις έντονες ταξικές αντιθέσεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ, την κρίση ηγεμονίας τους στη νέα παγκόσμια γεωπολιτική σφαίρα και στο σύγχρονο πεδίο των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και συσχετισμών, την αντιδραστική μετάλλαξη και τον εκφυλισμό της αστικής, κοινοβουλευτικής δημοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο και όχι μόνο στο «Νέο Κόσμο».

Δεν αποτελούν θλιβερή εξαίρεση ούτε περιθωριακή κίνηση της ρατσιστικής, εθνικιστικής και χριστιανικής ακροδεξιάς των ΗΠΑ. Μην ξεχνάμε ότι σε πλειάδα χωρών, ακόμα και σε ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες του κόσμου, ο «Τραμπισμός» είτε εκλέγει κυβερνήσεις τύπου Μπολσονάρου στη Βραζιλία και Μόντι στην Ινδία, είτε άμεσα ή έμμεσα διαμορφώνει την ατζέντα των πολιτικών εξελίξεων όπως στη Βρετανία του Τζόνσον, αλλά και τη Γερμανία με την AfD και τη Γαλλία με την Λεπέν. Δεν είναι αμελητέα η επίδραση του και στη

χώρα μας, ιδιαίτερα στη ΝΔ αλλά και σε κύκλους των δυνάμεων του «δημοκρατικού τόξου».

Γιατί ο **«Τραμπισμός» γεννιέται και αναπαράγεται από τα ίδια τα σπλάχνα του αστικού κράτους και της βαρβαρότητας του σημερινού καπιταλισμού**. Που όσο απογειώνει την κερδοφορία του, τόσο μεγαλώνει τις στρατιές των ανέργων και υπερεκμεταλλεζόμενων σύγχρονων σκλάβων στην εργατική τάξη και τους λαούς. Που όσο περηφανεύεται για την «ελευθερία», τόσο γιγαντώνει το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και την ωμή καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Που όσο διευρύνονται οι επιστημονικές δυνατότητες και κατακτήσεις, τόσο αναπαράγει την αντιδραστική, ανορθολογική, συνωμοσιολογική πλύση εγκεφάλου. Που θυσιάζει το περιβάλλον, την ειρήνη, τη λαϊκή υγεία και παιδεία στα συμφέροντα της πολεμικής βιομηχανίας, του ιμπεριαλισμού και των πολυεθνικών μεγαθήριων. **Είναι το πρόσωπο του επιθετικού καπιταλισμού της κρίσης** που δεν νιώθει καμιά υποχρέωση να σέρνει τα «βαρίδια» ακόμα και της πιο κολοβής αστικής δημοκρατίας και ούτε να κρατάει τα προσχήματα της πολιτικής ορθότητας.

Ο «Τραμπισμός» των κάτω γεννιέται με την στήριξη των «πάνω» από τον κοινωνικό αυτοματισμό, τον «εμφύλιο των φτωχών» (παραμορφωτικό είδωλο του ανταγωνισμού των πλουσίων για περισσότερα κέρδη και γεωστρατηγική επιρροή), γίνεται **χρήσιμο όπλο της αστικής τάξης** και όλου του αστικού πολιτικού συστήματος, αντιδραστικό κίνημα **απέναντι στην ταξική ενότητα** και το διεθνισμό της εργατικής τάξης, απέναντι στα εξεγερτικά ξεσπάσματα των καταπιεσμένων.

Οι εξελίξεις στις ΗΠΑ, κάτω από το βάρος και την απειλή συνεχών κοινωνικών εντάσεων ή/και εξεγέρσεων, που δύσκολα θα αντιμετωπίζει ακόμα και η πιο φονική αστυνομοκρατία, αλλά και ο διεθνής συσχετισμός δυνάμεων έχουν διχάσει το βαθύ κράτος και την οικονομικοπολιτική ελίτ των ΗΠΑ. Βρίσκονται μπροστά σε δύο επιλογές: Η πρώτη είναι η δρομολόγηση εξελίξεων στο πολιτικό σύστημα, αλλά και στις ευρύτερες εργασιακές και κοινωνικές ρυθμίσεις στο εσωτερικό, που να περιστέλλουν πολιτικά τις διεκδικήσεις τους κόσμου της εργασίας, «ζηλεύοντας» εδώ το πρότυπο της Κίνας, του ανερχόμενου δηλαδή αντιπάλου. Η έκρηξη του ρατσισμού, αλλά και το σιγοντάρισμα πλήθους άλλων εμφυλίων πολέμων εντός του κόσμου της εργασίας και των αποκλεισμένων, με βάση τη θρησκεία, την εθνική καταγωγή, το φύλο ή το σεξουαλικό προσανατολισμό, αξιοποιούνται μεθοδικά σε αυτήν την κατεύθυνση και δεν αποτελούν επιβιώσεις του παρελθόντος. Η δεύτερη απάντηση αφορά την αντιστάθμιση της (σχετικής πάντα) οικονομικής υποχώρησης των ΗΠΑ με τη μεγαλύτερη αξιοποίηση της πολιτικό-στρατιωτικής υπεροχής της (στο όνομα της «δημοκρατίας»), με ενεργότερο ρόλο όλο και περισσότερο για τα συμφέροντα των ίδιων των ΗΠΑ, ακόμη και με σχετική υποβάθμιση της έγνοιας για το NATO ή τους λοιπούς συμμάχους.

Ο «Τραμπισμός» (με ή χωρίς Τραμπ), συνιστά τομή και όχημα για την ποιοτική κλιμάκωση της διαρκούς αντεργατικής, πολεμικής και αντιδημοκρατικής εκστρατείας που επιχειρεί ο κόσμος του κεφαλαίου. Δεν θα τον νικήσει η γερασμένη και εκφυλισμένη αστική δημοκρατία.

Η ρωγμή που υπάρχει στο αστικό στρατόπεδο ανάμεσα στους εκφραστές μιας ενιαίας, παρά τις διαφορές τους, επιθετικής αστικής πολιτικής αποδεικνύει την αποτυχία και των δύο αντιδραστικών επιλογών, να αμβλύνουν τις ταξικές ανισότητες, να μειώσουν τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Δεν μπορεί συνεχώς να εγκλωβίζει όσους επιζητούν διαφορετική πορεία στο ψευδοδίλλημα να συνταχτεί με τη μια ή την άλλη πλευρά.

Ζητούμενο και στις ΗΠΑ, όπως και σε όλο τον κόσμο, είναι να υπάρξει ένα ανεβασμένο ταξικό εργατικό κίνημα που θα βάλει μπροστά τις εργατικές ανάγκες, θα συγκρουστεί με το σύστημα της εκμετάλλευσης και θα μπορέσει να ενοποιήσει τα μαζικά κινήματα διαμαρτυρίας που αναπτύχθηκαν το προηγούμενο διάστημα συμβάλλοντας στη διαμόρφωση μιας εργατικής και λαϊκής κοινωνικής δυναμικής. Άλλωστε η περσινή χρονιά με τους αγώνες της εργατικής τάξης και το κίνημα κατά των διακρίσεων έβγαλε με εξεγερτικό τρόπο στο προσκήνιο και την «άλλη Αμερική» που προσπαθεί να «αναπνεύσει».

Αναγκαία όσο ποτέ είναι η ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος, σε πλήρη διαχωρισμό από το Δημοκρατικό κόμμα, με αναβαθμισμένο πολιτικό οπλοστάσιο, με συγκρότηση και λειτουργία με όρους εργατικής δημοκρατίας. Η συνολικοποίησή του με πολιτικούς στόχους ενάντια στο «1%» και τις εταιρείες-κολοσσούς, ενάντια στην περιθωριοποίηση μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας, ενάντια στο ρατσισμό και στην αστυνομική βαρβαρότητα, για καθολικές και δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες, ενάντια στην ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ παγκόσμια. **Με τέτοιους στόχους μπορούν να συνενωθούν οι διεκδικήσεις και οι αγώνες για τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειονότητας των εργαζόμενων, των φτωχών, των μειονοτήτων και των μεταναστών σε ένα κοινό μέτωπο-πραγματικό αντίπαλο για κάθε αστική πολιτική.**

Πρωταρχική ανάγκη αποτελεί και για τις ΗΠΑ, όπως και για τη χώρα μας και παντού, η συγκρότηση μιας μαζικής διεθνιστικής επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς που θα συμβάλει σε αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος. Θα κερδίσει το νου και την καρδιά των εκατομμυρίων στην πάλη για την απόκρουση της αντιλαϊκής επίθεσης των κυβερνήσεων, την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την επανάσταση και την κομμουνιστική

απελευθέρωση.

ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, 8/1/2021